

Tot hier P. Van Nuffel. Wij kunnen er nog het volgende bijvoegen : Op de spotprent van 1687, die de Opene brieven van Daegement versiert, waarbij de Maanblusschers (Mechelaars), na den pseudobrand van St. Romboutstoren, veertien steden voor het Zottengerechtshof van Gheel dagen (spotprent bewaard in het gemeentearchief te Mechelen), wordt Aalst voorgesteld door een plaatje, waarop het Ros Beyaert, stappend te midden van een optocht, afgebeeld is met de vier Heemskinderen. De volgende verzen lichten de plaat toe :

Die van Aelst oock met ons rallen,
En sy syn vol vreughd-geschallen,
Met hun schoon Sargi-peirt.
Sy en sien niet wat hun deirt.

Dat is een bewijs te meer, dat nog op het einde van de XVIIe eeuw het Ros Beyaert rondging in optochten te Aalst, en dat het vermoeden van den heer Van Nuffel gegrond is.

Sommigen beweren zelfs, bewering zonder grond nochtans, dat het Ros Beyaert door de Dendermondenaars aan de Aalstenaars zou afgenomen geworden zijn, wat aanleiding zou gegeven hebben tot het bekend liedje te Dendermonde gezongen :

't Ros Beiaard doet zijn ronde,
In de stad van Dendermonde,
Die van Aalst, die zijn zoo kwaad,
Omdat hier 't Ros Beiaard gaat.

F. V. Es.

Zanten. --- Landbouwliederen.

II/7 Het is mij een genoegen, hier, op aandringen van den Voorzitter en den Sekretaris van den Bond, 'een variante mee te deelen van het "Spinlied", onder bovenstaanden titel verschenen op p. 15 van n° 1, 1^e jaargang.

Bij deze variante valt op te merken dat zij niet meer gezongen wordt bij het spinnen zelf, maar gezelschapslied geworden is. Het slotwoord van elke strophe mag, op straf van een pand te moeten geven, door de meezingenden niet herhaald worden, en wordt daarom hier tusschen haakjes geplaatst,

Mevrouw E. Blancquaert zingt deze strophen — die blijkbaar nog enkel fragmenten zijn — tot vermaak van onze kinderen. Zij zelve heeft ze onthouden van hetgeen haar moeder, te Berlaere-bij-Dendermonde, rond 1900 nog zong. I ; II a, b ; III worden door mekaar gezongen. III is natuurlijk geen strophe van een spinlied, maar wordt op dezelfde wijs gezongen als I, en daarom ook hier meegedeeld (Voor I en II, zie bijvoegsel).

Daar ging ne man op zee, gidegee,
Daar ging ne man op — (zee)
Al met een mosselschuitje
Schuitje, schuitje, schuitje, schuitje, schuitje
Al met een mosselschuitje
En da schuitje brak in twee, gidegee,
En da schuitje brak in — (twee).

De muziek werd bereidwillig opgeteekend door een mijner leerlingen aan de Universiteit te Gent, Juffr. E. Van Crombrughe.

Mededeelingen van de hierbovenstaande strophen leek mij gewenscht om twee redenen : Zij kan, ten eerste, aansporen tot het opschrijven van andere varianten of fragmenten. Zij werpt, ten tweede, een eigenaardig licht op de manier waarop onze volksliederen, daar waar zij hunnen oorspronkelijken grond beginnen te missen, zich vervormen en.... uitsterven.

Deze strophen zijn inderdaad van landbouw- en schippers (?) liederen tot eenvoudige gezelschapsliederden geworden. Zij komen nog enkel voor onder den vorm van fragmenten. Zij worden door mekaar gezongen, bijna als een soort pot-pourri. De eenige band die ze nog bindt is, benevens de wijs voor I en III, het spelletje om, in plaats van het slotwoord van iedere strophe te herhalen, te stokken, en te zien of een der medezangers zich niet laat beetnemen. Naarmate dus het spinnen-met-de-hand zelf verdwijnt, verliest de inhoud van het spinlied, als werklied, zijn onmiddellijke beteekenis, de wijs blijft echter nog haar aantrekkingskracht behouden, redt nog een tijdlang de woorden ; deze geraken met andere fragmenten vermengd, en het geheel dient nog tot het bloot vermaak, ongeveer zooals ik mij uit mijn kindertijd — niet zonder weemoed — herinner een oud spinnewiel voor speelgoed te hebben gekregen en..... stukgespeeld.